

Brief Addendum or Long Apposition to a Short Story

Call the short story a paragraph, if you will, and call the paragraph what you will--
ingress or labyrinthine metafiction or a whale song foreshadowed--but understand it
for what it is: an indelicacy and an untruth.

I am referring to the short story or paragraph preceding the extracts in section
Extracts, these days always preceding Herman Melville's narrative proper (Moby Dick;
or, The Whale, originally only The Whale), in Melville's days placed either before or
after the narrative proper or neither before nor after, omitted.

Understand it as a name taken, another name given.

Please, forgive me--I do not mean to confuse. My intention is not to shame
your fruits of labor, thwart your analyses and insights, your learned comments, and my
words may bungle and sway. However, dear reader--it would be greatly appreciated if
you could leave a door ajar, to let my brief addendum step in and stand still, stand still
and become what it is: a collection of letters on a blank white page trying to recapture
my name, no--a collection of letters trying to recapture *a* name, another name.

Because I once had a name, and I was once a man, born in Allentown, Pennsylvania,
raised in poverty and dressed in rags. I was a man on board the whale ship Acushnet, a
man who hunted and caught and sliced and diced and salted the meat of the sperm
whale; a man who drank to the cracks and crevices in my skin and smoked till my
tongue sprouted hair; a man who spent three weeks with cannibals in the Southern
Seas, eating liver to my health; a man who--legs heavy logs and head a candle wick

snuffed--returned to the East Coast, chanced upon a woman, married and spawned, continued to drink and smoke and wander the streets and avenues. Delightful detours, debauchery incarnate; also, I was a man who got to know Melville, never mind how; a man who during conversations with him--bottles of beer close by--discussed the intricacies of whaling and writing. I was asked--'if it's not a bother'--to aid him, Merry Melville, in collecting material for a novel he said he would like to write and later did write.

I aided, and so it was that I became a gatherer, a man who through spirituous brain fog started to see patterns solid enough to carry and rebuild a man. And so it was that I began to grow. But before I blossomed, I died.

Such is life, father always said. You die.

I was still young when I died, and it was a painful death. I coughed blood and pissed kidney; I cramped and saw strange scaly creatures clinging to the insides of my eyelids. And I prayed to God, my hand on my wife's body of feathers. And my son--small, frail, and blonde--sat on the other side of death, gradually growing dimmer.

I never got to see God. I was not ushered through the Pearly Gates. I was not rowed across the river Styx. I did not see Hades or the inverted splendor of Gehenna; I was spared the brimstone of medieval minds. My imposed departure was not a disappearing act from me and my self, such as I was and had become. My departure did not arrive any specific where. Rather, I--such as I was, had become, and probably forever will be--was transported to a blank white space, cut off from Man much like the prisoner is cut off from everything but his misdeeds, placed behind tightly spaced bars. My view of the Living, though--their pretense--was nothing but complete, a bird's eye view magnified. I saw my funeral. I saw my wife and my son and a few friends. I saw my wife's absence of grief; she soon re-married, tied the knot to a man whose soul was intact, it was widely believed. His authority, it was said, was far-reaching.

I saw my son's preoccupation with a bird sitting on a branch of a tree that cast a human-sized shadow on my casket. And not much later on I witnessed the death of my wife, the death of my son, and my friends, the few.

They all died. Such is life.

And I witnessed Melville. He put the finishing touches to his whale of a novel, the material I've collected incorporated. The novel did not reach a large readership, not until later. Discouraged, he started working as a customs officer, stopped dreaming big and turned small. He inherited some money prior to his death and started eating soup made from anything but sweat, which was a small consolation, for him and me both.

I did feel for him. I wished wings for him and his literary ambitions. But later on, when I read his novel over the shoulder of another--my focus primarily on the short story or paragraph preceding the extracts in section Extracts--I came to understand that my name and my person had been re-written, turned pathetic. I was a burrower and a grub-worm, a poor devil. Merry Melville deemed me a Sub-Sub-Librarian, aimlessly collecting and cataloguing, stripped of a guiding system.

Melville's picture of me--painted in words with equal measures distant coolness and pretended sympathy--was to hit and hit hard, latch on and grow skin. And so it was that Sub-Sub-Librarian became my new name, the repeated prefix eerily haunting, dragging me down, staying me put. I lived with and under it for decades upon decades, learned it as truth.

But then came the day to remember the patterns, to taste the sweetness on buds once existing. And so it was that I felt the insincerity of the paragraph; I understood the name as a lie.

My extracts, call them what you will--higgledy-piggledy whale statements or random allusions--but understand them for what they are: an undraped evocation, a mission to turn the sperm whale--it's size, eyes, sperm and communication (ooo)--

into a symbol of and for everything: sex and existence, guilt and redemption, man and woman and nature and its oceans and flames.

Formulated as such while I was still bound to Earth, this was my ambition, and Melville misunderstood it. No, he re-wrote it. No, he borrowed it. No, he stole it; he stole my ambition and put it into the ground, of course (of course!); he put it into the ground to let it grow into *The Whale*, but not before he dared pity me as he never dared pity himself, not before erasing my name.

So be it.

He received recognition, Melville. You turned him immortal.

So be it.

We both live on--I on a blank white space, now scrawled and dotted, and he as a perpetual motion on a circular plane, a cell rapidly and constantly dividing.

Such is life.

Call me John. Please, call me John.

Kort addendum eller lång apposition till en kort berättelse

Kalla den korta berättelsen för paragraf, om du vill. Och kalla paragrafen för vad du vill – ingress eller labyrinthisk metafiction eller förebådan om valsång, en lång utdragen ton – men förstå den för vad den är: en faktisk ofinhet och osanning.

Jag åsyftar den korta berättelse eller paragraf som föregår de dryga åttio utdragen i Extracts, nuförtiden alltid före Herman Melvilles narrative proper (Moby Dick: Den vita valen, ursprungligen Valen), dessförinnan antingen före eller efter eller varken före eller efter.

Förstå den som ett namn taget, ett annat tilldelat.

Förlåt mig, jag menar inte att förvirra, inte heller att skämma dina fruits of labor, dina analyser och insikter och kommentarer. Jag ber dig dock att lämna en dörr på glänt, låta detta mitt addendum träda in och vara och förbli vad det är: en skrift på vit yta i försökt syfte att återerövra mitt namn, nej – i syfte att erövra ett namn, ett annat namn.

För jag hade ett namn, och jag var en man, född i Allentown, Pennsylvania under fattiga förhållanden. Jag var en man ombord valfartyget Acushnet, en man som fångade, styckade och sedan saltade valkött; en man som drack samman sprickorna i huden och rökte bort sälta från tunga; en man som tillbringade tre

veckor tillsammans med kannibaler i Söderhavet; en man som med tunga ben och lätt huvud återvände till östkusten och träffade en kvinna, gifte och förökade sig, fortsatte att dricka och röka och vandra lustfyllda omvägar.

Jag var även en man som lärde känna Melville, låt vara osagt hur; en man som över samtal med förfriskning i hand diskuterade valjakt och skrivande med honom, som ombads – if it's not a bother – att bistå med insamling av material till en roman han avsåg att skriva och sedan skrev.

Jag bistod.

Så blev jag alltså till en man som samlade material, som genom alkoholfätad dimma började se mönster, som genom dessa mönster växte och vågade formulera söta ambitioner. Sedan, innan jag var färdigvuxen och blomstrad, dog jag.

Sådant är livet, sade alltid min far. Man dör.

Och jag var ung när jag dog. Det var en smärtsam död. Jag hostade och pissade blod, krampade och såg för min inre syn vidunderliga varelser med fjälliga kroppar, bad till Gud med handen knuten om min frus fjäderlätta överarm. Min son – liten, späd och blond – satt på andra sidan sängen, oförstående, kanske obrydd.

Jag kom inte till Gud, stod aldrig framför pärleporten till den sjudelade himlen. Jag roddes inte med båt över floden Styx, kom inte till Hades eller Gehenna. Inte

heller upplöstes och försvann jag från och för mig själv, likt rök tunnad för vinden. Jag transporterades istället till en vit yta, avskärmad från människan och världen som från bakom tätt placerade galler. Min inblick i de levandes göromål – deras sociala och språkliga handlingar och låtsanden – var dock fullständig. Jag såg min fru, son och ett fåtal vänner bevista min begravning. Jag såg min fru gifta om sig, hennes nya make en man av själslig dignitet och vidsträckt auktoritet. Jag såg dem dö. Alla, en efter en. Min fru och min son och mina vänner, de få.

Och jag såg Melville.

Han färdigställde val-romanen eller romanen om valen till vilken jag samlat material, nådde ingen större läsekrets, arbetade som tullinspektör, slutade drömma stora drömmar och förvandlades kutryggig, fick lite pengar i arv före sin död och började äta soppa på annat än spik, vilket var en liten tröst – både för honom och för mig.

Jag kände med honom, önskade hans litterära ambitioner uppfyllda. Sedan, sent omsider, läste jag Moby Dick över en annans axel – speciellt fokus på paragrafen föregående mina dryga åttio utdrag i Extracts – och förstod mitt namn och min person skriven ömklig, placerad framför en skrattspegel. En burrower och en grub-worm, en poor devil. Det var, skrev han, vad jag var: en Sub-Sub-Librarian som utan mening eller mål samlade för samlandets skull och katalogiserade utan vägledande system.

Och han var ärligt menad, lade sanning i åsikt med orden.

Så Sub-Sub-Librarian blev mitt nya namn, det dubbla prefixet fängslande. Jag levde med det under årtionden på årtionden, lärde mig det som sanning.

Men, så. Jag erinrades mönster, smakade sötma på en tunga som inte längre fanns och kände ofinheten i paragrafen, osanningen i namnet.

Mina dryga åttio utdrag, kalla dem vad ni vill – higgledy-piggledy whale statements eller random allusions – men förstå dem för vad de är: en ohöljd och ärligt menad besvärjelse, ett försök att förvandla den vita kaskelotten – dess storlek, ögon, sperma och kommunikation (ooo) – till en metafor för allting: sex och existens, skuld och försoning, man och kvinna och natur och dess hav och vad som ligger under och ovan.

Detta var min halvvägs komna ambition, som den var formulerad i tanken medan jag var jordbunden. Och denna ambition missförstods av Melville, nej – skrevs om, nej – lånades, nej – blev stulen och fungerade, förstås (förstås!), som det frö han lät växa till Valen, inte utan att först ömka mig så som han inte vågade ömka sig själv, inte utan att först radera mitt namn.

Bra så.

Han fick sitt erkännande, Melville. Efter sin död höjd, tilldelad odödlighet.

Bra så.

Vi fortlever båda – jag på vit yta, nu fylld, han som en perpetuell rörelse, en ständig celledelning.

Du kan kalla mig John

Snälla, kalla mig John.